

„Въ сликовы-тѣ на двѣ-тѣ жены Икоковы раз-
зѣмѣка са двоакій-а животъ, кой-то работи и кой
то размышлава: Лѣа, ко-то има много дѣца, по-
казка работность, а Рахила, ко-то много тѣрпи,
показка размышленіе; но безъ тѣрпѣніе-то не ще
да бѣде нищо нито отъ работеніе-то нито — отъ раз-
мышленіе-то.“

Ето и великій Моисей да накаже дѣшѣ-тѣ. Та
не е убила, както той Египтанина, кой то би из-
раиланина, то естъ не е затрила въ себе си тѣлесны-
тѣ помысли, отъ кои-то страда и пропада умъ-а
дѣховный: ачи какъ ще дойде съзъ покаяніе-то си
въ пѣстинѣ-тѣ, гдѣ то нема страсти, за да гледа
тамъ Бога, кого-то видѣ, Моисей въ кѣпинѣ-тѣ,
ко-то не изгораваше! — Неговъ-а жезлъ, кой-то
удари море-то, знаменѣваше божественный-а кръстъ,
съ кой-то можешъ и ты, дѣше моя, да направиши
много: „Нека бѣдѣтъ мои-тѣ съзи бана симо-
мова,“ вика пѣвецъ-а, обзетъ отъ голѣминѣ-тѣ на
божій-тѣ сѣдови, кои-то са распростирахъ предъ
него, „за да умѣѣ и азъ зѣницы-тѣ на сѣще-то
си. и видѣ въ умъ-а си тебе, свѣтило превѣчно.“

Юдейски-тѣ царѣ и израилски-тѣ пророцы
единъ подиръ другій слѣзватъ отъ престолъ-а си
или на виканіе критскаго пастиръ излѣзватъ отъ
дѣбинѣ-тѣ на свои-тѣ пѣстини да хѣртѣватъ на
дѣша-та, ко-то не е са покаяла, или да ѣ по-
разѣтъ съ свои-тѣ дѣла. Чѣденъ е въ канонъ-а
тойзи сборъ на помазанницы-тѣ божій, кои-то ка-
то пазители на старый-а заветъ водѣтъ дѣшѣ-тѣ